

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERS

NORA ROBERTSA

Mantojums

SIRDS AICINĀJUMS

NORA
ROBERTSA

Mantojums

SIRDS AICINĀJUMS

NORA
ROBERTS

Legacy

NORĀ
ROBERTSA

Mantojums

SIRDS AICINĀJUMS

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Ro 032

Copyright © 2021 by Nora Roberts
All rights reserved.

Noras Robertsas romāna "Mantojums. Sirds aicinājums"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © biancamentiL/pixabay.com

ISBN 978-9934-25-008-8

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2021

*Maniem bērniem un viņu bērniem.
Un visiem, kas būs pēc tam.*

PIRMĀ DAĻA

Ambīcijas

Spēja darīt labu ir patiess un likumīgs tieksmju nobeigums.

SERS FRĀNSISS BĒKONS

Pirmā nodaļa

Džordžtauna

Eidriena Rizo vēl nekad nebija sastapusi savu tēvu. Un pirmajā tikšanās reizē viņš mēģināja meitu nonāvēt.

Viņai bija septiņi gadi, dzīve galvenokārt nozīmēja vienu vienīgu pārceļšanos. Lielāko daļu laika viņa dzīvoja Ņujorkā kopā ar savu māti un Mimi, kura rūpējās par viņām abām. Bet reizēm viņas vairākas nedēļas palika Losandželosā vai Čikāgā, vai Maiami. Vasarās viņa apciemoja savus vecvecākus un vismaz divas nedēļas dzīvoja pie viņiem Mērilendā. Pēc viņas domām, tas bija ļoti jautri, jo viņiem piederēja divi suņi un tur bija liels pagalmis, kur varēja rotaļties.

Manhetenā Eidriena gāja skolā, un tas viņai tīri labi patika. Viņa apmeklēja deju stundas un vingrošanas nodarbības, un tas viss viņai sagādāja daudz lielāku prieku nekā mācības skolā.

Kad mātes darba dēļ bija jāceļo, Mimi kļuva arī par Eidrienas skolotāju, jo meitenei vajadzēja būt izglītotai. Mimi uzskatīja, ka viņu apmešanās vietas iepazīšana ir iekļaujama izglītošanas programmā.

Tā kā viņas augu mēnesi pavadīja Vašingtonā, apmācība daļēji nozīmēja pieminekļu apskatīšanu, Baltā nama apmeklējumu un došanos uz Smitsona institūtu.

Reizēm Eidriena kopā ar mammu gāja uz viņas darbu, un tas viņai ļoti patika. Ik reizi, kad viņai nācās piedalīties mammas fitnesa nodarbību videoierakstos, viņai bija jāiemācās kaut kas jauns. Piemēram, kardiotreniņi ar dejas elementiem vai jogas pozas.

Eidrienai patika mācīties un patika dejot.

Piecu gadu vecumā Eidriena kopā ar mammu piedalījās videoapmācības filmēšanā, šī nodarbība bija paredzēta bērniem un ģimenēm. Galu galā viņa taču bija "Jogas bērns" savas mātes firmā.

Un, kad māte sacīja, ka viņas veidos vēl vienu videomateriālu, Eidriena jutās lepna. Varbūt, kad viņai būs desmit gadu, viņa varēs vērsties pie šā vecuma mērķgrupas.

Eidrienas mamma zināja visu par mērķgrupām, demogrāfiju un tamlīdzīgiem jautājumiem. Eidriena bija dzirdējusi mammu par to runājam ar savu menedžeri un producentiem.

Viņas mamma ļoti daudz zināja arī par fitnesu, par to, kā sadarbojas ķermenis un prāts, par pareizu uzturu, meditāciju un tamlīdzīgām lietām.

Ēdienu gatavot gan viņa nemācēja. Vismaz ne tā, kā to prata Popijs un Nonna, kam piederēja restorāns. Atšķirībā no Mimi mātei nepatika spēles, jo viņa allaž bija ļoti aizņemta ar savu karjeru.

Viņas dzīvē bija tikšanās, mēģinājumi, plānošanas sesijas, parādīšanās publikā un intervijas. Ļoti daudz tā visa.

Pat septiņu gadu vecumā Eidriena saprata, ka Laina Rizo necik daudz nezina par to, ko nozīmē būt mammai. Tomēr Laina neiebilda, ja Eidriena rotaļājās ar viņas kosmētiku, – pēc tam tikai bija jānoliek viss atpakaļ vietā. Un viņa nekad nedusmojās, ja ierasto treniņu laikā Eidriena kādreiz pieļāva kļūdas.

Vislabākais šajā braucienā bija tas, ka pēc videomateriāla filmēšanas, intervijām un sanāksmēm viņas ar mammu nelidos uz Ņujorku, bet brauks ciemos pie vecvecākiem uz garu nedēļas nogali. Eidrienas plāns bija panākt, lai ciemošanās tur ilgst visu nedēļu, bet pagaidām viņa sēdēja uz durvju sliekšņa un vēroja savu mammu, kas atkal trenējās.

Laina uz mēnesi bija noīrējusi māju un izvēlējusies tieši šo, jo tajā bija ierīkota sporta zāle ar spoguļsienām. Tikpat svarīgas bija arī vairākas guļamistabas. Mamma veica pie-

tupienus, izklupienus, no balsta tupus balstu guļus un atkal balstu tupus. Eidriena zināja visus vingrinājumus. Laina runāja ar savu spoguļattēlu – ar saviem skatītājiem –, instruējot un iedrošinot.

Pa reizei viņa pateica sliktu vārdu un kaut ko sāka no gala.

Eidrienai mamma likās skaista. Tāda nosvīdusi princese, lai gan viņa pat nebija uzkrāsojusies, jo tuvumā nebija ne svešu cilvēku, ne kameru. Viņai bija zaļas acis kā Nonnai, un viņas āda izskatījās skaisti brūngana kā pēc sauļošanās, lai gan mamma nebija sauļojusies. Viņas mati tagad bija saņemti kopā ar gumiju, tiem bija tāda krāsa kā ceptajiem kastāņiem, kurus, siltus un jauki smaržojošus, varēja nopirkt Ziemassvētku laikā.

Mamma bija gara auguma – tiesa, ne tik gara kā Popijs –, un Eidriena cerēja, ka arī viņa tāda būs, kad izaugs liela. Viņa valkāja cieši piegulošus, maziņus šortiņus un sporta krūšturus, bet neatļautos uzģērbt neko tik atklātu uz filmēšanu vai uzstāšanos, jo Laina sacīja, ka tas neesot smalki.

Eidrienai tika mācīts, ka veselā miesā mājo vesels gars, un viņa zināja, ka mamma ir slaida, ar tvirtu augumu un pasakaina.

Kaut ko pie sevis murminādama, Laina grasījās šo to pierakstīt, un Eidriena zināja, ka tas paredzēts topošajai videonodarbībai. Tajā būs iekļauti trīs segmenti: kardiotreniņš, spēka vingrinājumi un jogas elementi. Katram segmentam būs veltītas trīsdesmit minūtes plus papildu piecpadsmit minūtes visa ķermeņa izvingrināšanai.

Laina paķēra dvieli, lai noslaucītu seju, un pamanīja meitu.

– Eidriena! Tu mani iztrūcināji. Nemaz nezināju, ka esi šeit. Kur tad Mimi?

– Viņa ir virtuvē. Mums pusdienās būs vista, rīsi un spargēļi.

– Lieliski. Tu varētu viņai palīdzēt. Man vaja nomazgāties dušā.

– Kāpēc tu esi dusmīga?

– Es neesmu dusmīga.

– Tu biji dusmīga, kad pa telefonu runāji ar Hariju. Tu kļiedzi, ka neesi neko teikusi nevienam, jo īpaši tam tabloīda reportierim, kuru tu sauci sliktā vārdā.

Laina izņēma no matiem gumiju ar tādu žestu, kā viņa to mēdza darīt, kad viņai sāpēja galva. – Tev nevajadzētu noklausīties privātas sarunas.

– Es nenoklausījos. Es vienkārši dzirdēju. Vai tu esi dusmīga uz Hariju?

Eidriena patiešām patika mamma sabiedrisko attiecību speciālists. Viņš mēdza atnest Eidriena mazas *M&M's* vai *Skiddles* konfekšu paciņas un smīdināja ar jocīgiem stāstiem.

– Nē, es nedusmojos uz Hariju. Ej palīgā Mimi. Un pasaki viņai, ka es nākšu lejā apmēram pēc pusstundas.

Kad mamma aizgāja, Eidriena nosprieda, ka viņa tomēr ir ļoti dusmīga. Varbūt ne uz Hariju, bet uz kādu citu, jo treniņā bija pieļāvusi daudzas kļūdas un pateikusi daudzus sliktus vārdus.

Un viņas mamma kļūdiņās ļoti reti.

Vai varbūt viņai vienkārši sāpēja galva. Mimi teica, ka reizēm cilvēkiem sāk sāpēt galva, ja viņi pārāk daudz raizējas.

Eidriena piecēlās no grīdas. Palīdzēšana pusdienu gatavošanā viņai likās garlaicīga, tāpēc viņa iegāja fitnesa telpā. Eidriena nostājās pie spoguļiem. Savam vecumam gara auguma meitene ar sprogainiem matiem. Tie bija melni, tādi paši, kādi reiz bijuši viņas vectēvam. Acīs bija pārāk daudz zeltainuma, lai tās varētu saukt par īsti zaļām kā viņas mammai, bet viņa cerēja, ka tas varbūt kādreiz mainīsies.

Eidriena mugurā bija rozā šorti un mugurā puķains T kreklis. Meitene ieņēma sākumstāju, prātā ieskanējās mūzika, un viņa ļāvās dejai.

Viņai patika deju nodarbības un vingrošanas treniņi, ko viņa apmeklēja, dzīvojot Ņujorkā. Taču patlaban Eidriena iztēlojās, ka pati vada nodarbību, nevis mācās.

Viņa riņķoja apkārt, veica dažādas kustības ar rokām un

kājām. Kājas krustām, salsas soļi, palēciens. Viņa izdomāja dažādas jaunas soļu un kustību kombinācijas. Tā viņa izklaidējās apmēram divdesmit minūtes. Tās bija pēdējās nevainīgās minūtes viņas dzīvē.

Un tad kāds piespieda zvana pogu pie mājas ieejas durvīm. Un turpināja zvanīt.

Skaņa šķita niknuma pilna. Eidriena šo skaņu nekad vairs neaizmirsā.

Viņai nebija ļauts atvērt durvis, taču tas nenozīmēja, ka viņa nedrīkstētu aiziet paskatīties. Tā nu meitene devās uz dzīvojamo istabu, bet no turienes uz ieejas durvīm. Tobrīd Mimi iznāca no virtuves.

Slaucīdama rokas tīrā, koši sarkanā dvielī, viņa steidzās pie durvīm. – Dieva dēļ! Vai izcēlies ugunsgrēks?

Viņa paskatījās uz Eidrienu, izvalbīja acis un aizbāza dvielī aiz džinsu jostas. Mimi bija maza auguma sieviete, bet ar spēcīgu balsi, un viņa skaļi uzsauca: – Rāmāk, rāmāk!

Eidriena zināja, ka Mimi ir tādā pašā vecumā kā viņas mamma, jo abas kopā bija mācījušās koledžā.

– Kas jums kaiš? – viņa nikni noprasīja, tad pagrieza atslēgu un atvēra durvis.

Eidriena redzēja, ka Mimi ir dusmīga. Tāpat viņa izskatījās, kad Eidriena nebija sakārtojusi savu istabu. Un tad meitene pamanīja, ka Mimi sejas izteiksme spēji mainās. Tajā parādījās bailes.

Un viss notika tik ļoti ātri.

Mimi mēģināja aizvērt durvis, taču vīrietis tās atspieda vaļā un pagrūda sievieti malā. Viņš bija tik liels. Daudz, daudz lielāks par Mimi. Viņam bija neliela bārda ar tikko manāmu sirmumu tajā, matos sirmums bija vairāk pamanāms. Kā sudraba spārni uz zeltīta fona. Toties viņa seja bija sarkana, itin kā viņš būtu skrējis. Eidrienu satricināja milzīgā vīrieša ierašanās, un Mimi palika stāvam uz vietas kā sastingusi.

– Pie joda, kur viņa ir?

– Viņas te nav. Tu nedrīksti šādi te ielauzties. Lasies pro-

jām. Džon, tagad tu iesi projām, vai arī es izsaukšu policiju.

– Melīgā maita. – Viņš satvēra Mimi aiz rokas un sakratiņa. – Kur viņa ir? Vai viņa domā, ka var palaist muti un izpostīt manu dzīvi?

– Novāc rokas no manis. Tu esi piedzēries.

Kad Mimi centās izrauties, vīrietis viņu ieplaukāja. Šī skaņa Eidrienas galvā atbalsojās kā šāviens. Meitene metās uz priekšu.

– Nesitiet viņai! Lieciet viņu mierā!

– Eidriena, ej augšā. Tūdaļ pat ej augšā.

Eidriena bija sadusmojusies, viņa savilka pirkstus dūrēs.

– Viņam ir jāiet projām!

– Un tas ir iemesls? – vīrietis noņurdēja, skatīdamies uz Eidrienu. – Šis ir iemesls, lai viņa izpostītu manu sasodīto dzīvi? Nemaz neizskatās pēc manis. Sazin ar ko viņa ir gulējusi un tagad mēģina šo sīko bastardu uzgrūst man. Pie joda. Pie joda viņu.

– Eidriena, ej augšā. – Mimi spēji pagriezās pret Eidrienu, bet viņas sejā nebija dusmu. Viņa bija nobijusies. – Tūdaļ pat!

– Tā maita ir tur, augšā? Ja? Mele. Un tagad paskaties, ko es daru ar meļiem. – Šajā reizē tas vairs nebija plīķis. Viņš divas reizes ietrieca dūri Mimi sejā.

Kad viņa saļima, Eidrienu pārplūdināja bailes. Palīdzība. Viņai ir jāmeklē palīdzība.

Taču vīrietis notvēra Eidrienu uz kāpnēm, parāva atpakaļ, satvēra aiz sprogainajiem matiem un spēcīgi paplēsa.

Meitene iekliedzās un sauca māti.

– Jā, jā. Pasauc mammīti. – Vīrietis iecirta Eidrienai plīķi, sāpes kā liesmas iepletās vaigā. – Mēs gribam parunāt ar tavu mammīti.

Vīrietis vilka meiteni augšup pa kāpnēm, Laina izskrēja no savas guļamistabas, gērbusies peldmēteli. Viņas mati vēl aizvien bija mitri pēc dušas.

– Eidriena Rizo, ko tas...

Viņa apstājās un stāvēja ļoti rāmi, acis cieši pievērsusi vī-